

Začiatok školského roka – 1.9.2019

Hľadá ťa

Cítili ste sa niekedy stratení? Nevedeli ste ako ďalej, čo budete robiť, ako by ste mali zareagovať? Alebo ste sa fakt stratili a nepoznali ste cestu von z problému, z bludiska ulíc? Alebo ste mali pocit, že ste stratený prípad a nikto a nič vám už nepomôže?

Takých ľudí je naozaj veľa a každý z nás si prechádza obdobím stratenosti. Nevie, ako je to dnes, ale my sme voľakedy už v škôlke vedeli svoje meno a adresu naspamäť, ak by sme náhodou zabúdili. Učili nás, že treba ísť na políciu alebo do nemocnice alebo na obecný úrad a tam povedať, že sme sa stratili. Človek si musí nájsť východisko z nepríjemnej situácie a aj takáto základná informácia mu môže pomôcť zachrániť život. Je teda dobré vedieť, kam sa vrátiť, kde nám pomôžu a ako sa zachovať, ak sme sa stratili.

Začíname nový školský rok. Prázdniny prešli rýchlo, máme mnoho zážitkov, no niektorí sa už začali nudiť. Cítili sa stratení v množstve voľného času. A tak je *dobré, že to Pán Boh takto zariadil: je čas práce a je čas oddychu. Jedno bez druhého stráca svoju krásu a význam.* Začíname teda dnes novú cestu životom. A na takej novej, nepreskúmanej ceste, je ľahké sa stratiť. Biblia hovorí o dvoch krásnych príbehoch o tom, ako sa niekto stratil, ale aj o tom, ako bol nájdený.

Prvý príbeh je o ovečke, ktorá sa stratila z obrovského stáda svojmu pastierovi. Tu nešlo o to, že by sa pastier nestaral, ale asi tá ovečka chcela skúsiť ako to vyzerá von za ohradou, mimo ovčince, bez pastiera. Chcela byť slobodná a rozhodovať sama o sebe. Ono sa to z pohodlia a pokoja, z bezpečia a akéhosi stereotypu zdá, že všade je lepšie. Ale keď človek okúsi, vyskúša byť stratený, bez zázemia a istoty, zrazu zistí, že to až také dobré nie je. Najhoršie je, ak sa nevie vrátiť späť sám. Tak to bolo aj s ovečkou. *No chvála Bohu, pastier vedel, že ovečka sa stratila a nepovedal si: čo tam po jednej ovci, ale išiel ju hľadať a vynaložil mnoho úsilia, aby ju privedol domov, na správnu cestu.*

Počas nových dní sa môžeme cítiť takto stratení. Lebo sa rozhodneme žiť bez Pána Boha, bez Jeho slova, modlitby, zásad. Chceme byť slobodní, aby sme si mohli užívať. Na takej ceste je ľahké sa stratiť z dohľadu rodičov či starých rodičov, z dohľadu cirkvi a najmä Pána Boha a všetkého dobrého, čo nám On ponúka. V prvom rade treba povedať, že **je nerozumné takto sa vzdať a ľoovať tomu dobrému.** Po druhé treba s radosťou konštatovať, že **Pán Ježiš sa nás ľahko nevzdáva, ale ide nás hľadať, priťahuje k sebe svojim slovom a láskou.** Snažme sa teda nestratiť z dobrých ciest a keby sa nám to predsa len stalo, nebojme sa: Ježiš nás hľadá.

Druhý, ale iste nie posledný, príbeh z Biblie o stratenosti, je o Zacheovi.

On síce nezablúdil v meste, ani mimo neho, ale zablúdil v štýle života, v hľadaní správnych hodnôt, v ceste za Pánom Ježišom. A hoci sa mu tak relatívne dobre žilo, predsa len túžil po tom, aby ho niekto našiel, pretože istotne nemal žiadnych priateľov a všetci sa od neho, ako od colníka, zlodēja, odvracali. Chcel si užívať život, ale neprinieslo mu to také potešenie a uspokojenie, ako si priať. Platí totiž zásada, že všetko je síce dovolené, ale nie všetko je prospešné. Teda: môžeme žiť ako chceme, ale to neznamená, že budeme šťastní a spokojní. *Vďaka Bobu: Zachea v jeho stratenosti predsa len niekto videl a neobíšiel ho, neodvrátil sa mu chrbtom, ale oslovil ho a dokonca išiel k nemu na večeru. Bol to niekto, komu záležá na každom a kto má zásadu, že každý je dôležitý a nikoho netreba v láske a záchrane obchádzať.*

Chceme si žiť podľa seba a najlepšie bez nejakých zásad. Túžime byť pánmi svojich životov, a to, čo Pán Boh od nás žiada, vnímame ako ťažké bremeno, ktoré nás oberá o radosť zo života. Lenže ak človek takto žije, môže ľahko zablúdiť v morálke alebo tak celkovo. Zrazu sme totiž presvedčení, že môžeme podvádzať, opisovať, krahnúť, byť lenivými, ohovárať, zosmiešňovať, ubližovať, trápiť... jednoducho robiť si, čo len chceme, pretože nad sebou nemáme žiadnu autoritu. V tejto stratenosti sme možno chvíľu obdivovaní a chcení, ale v konečnom dôsledku zostávame sami, prázdni. Je tu však dobrá správa: **Pán Ježiš nás vidí aj vtedy a neodvracia sa od nás, čokoľvek by sme urobili zle. Lebo On nás tak veľmi miluje, že všetko to zlo zobral na seba,** vzal na seba ten náš kríž a vybral sa hľadať nás, hoci sme už stratení alebo dokonca aj vtedy, keď sme pre druhých mŕtvi. Nebojme sa teda: Ježiš nás hľadá.

Stratiť sa je ľahké. Byť strateným ťažké. Ale byť nájdeným napriek tomu, že je ťažké nás nájsť, je úžasné. Vedieť, že na nás niekto napriek našej stratenosti, tvrdohlavosti a zlu, myslí a miluje nás, je nádherné. Vnímať, že nikdy nie sme tak ďaleko, že by sa po nás náš Pastier a Priateľ nevybral, je úchvatné.

Prajem vám, nám všetkým, aby sme sa nestrácali z dobrých ciest. Aby sme nikdy nezašli ďaleko od Ježiša, aby sme nezapredali svoj život a večnosť za pár chvíľ radosti. Ale keby sa nám to predsa len stalo, ***prajem nám, aby sme nestratili zo srdca vieru, že sme hľadaní a že budeme aj nájdení. Lebo nás niekto tak veľmi miluje.*** Amen.